

издалъ една Пѣснопойка, съ която се помжчилъ да замѣни грѣцкитѣ и турски пѣсни съ български. Покрай това издавалъ разни календарчета съ присмѣвателно съдържание, буквари за деца, писалъ басни и комедии, превеждалъ разкази отъ чужди писатели, съчинявалъ училищни пѣсни за децата и много други книги отъ които народътъ ималъ нужда.

Право е, дето казватъ нашитѣ учени, че П. Р. Славейковъ е учителтъ и патриархтъ на новия български езикъ и новата българска книжнина. До Славейкова рѣдко имало писателъ, който да пише и съчинява на чистъ български езикъ. Всички мислѣли, че нашия езикъ е грубъ, недодѣланъ и непригоденъ за поезия. Съ своитѣ пѣсни даровития Славейковъ доказалъ, че българския езикъ е красивъ, гѣвкавъ и поетиченъ, стига да има способни и талантливи поети да боравятъ съ него. Той прѣвъ изкара отъ нашия езикъ ония сладки звукове, ония драги пѣсни, които сж омайвали душата на народа и сж го карали да обича бащиния си езикъ и да се жертвува за него.

Млади читатели, сто години изминаха отъ рождението на дѣда Славейкова! Нека се поклонимъ предъ паметъта на тоя великъ българинъ и да дадемъ дума, че ще обичаме народа и земята си така, както той ги обичаше!

